

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DRIEMAAL IS SCHEEPSRECHT

N° 2732

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenboudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DRIEMAAL IS SCHEEPSRECHT

HOOFDSTUK I.

EEN VERDACHT ZIEKTEGEVAL

De Londense bladen, speciaal die, welke in handen kwamen van de leden van de Upper Ten, maar ook de volksbladen hielden al enige dagen kolommen vrij voor de berichten betreffende het aanstaande huwelijk van de Indische Vorst, Rameshwara Singh met de enige dochter van Sir John Risley, Baronet, een van de meest invloedrijke leden van het Parlement, partijleider en zeer gevreesd om zijn scherpe tong en de manier waarop hij de regering onaangename ogenblikken wist te bezorgen door zijn stekelige interrupties en zijn moordende interpellaties.

Het was dan ook geen wonder, dat dit huwelijk algemeen de aandacht trok.

Op de eerste plaats om de persoon van de aanstaande schoonvader van de vorst, die als buitengewoon rijk bekend stond, ten tweede om het verschil in leeftijd tussen de toekomstige echtgenoten — de bruid was nauwelijks twintig, de bruidegom was de veertig al lang gepasseerd, — op de derde plaats wegens de enorme rijkdom van Sir Rameshwara Singh, een rijkdom gepaard aan een voor een oosterling merkwaardige glerigheid. Als laatste en niet het

minst, wegens een feit, dat groot opzien had gebaard en de politie van de Londense City in een uiterst onaangename positie had gebracht, juist door de omstandigheid, dat de aanstaande schoonvader van de vorst een man was, met wie niet te spotten viel.

Er had namelijk, net een week vóór de huwelijksvoltrekking, een brutale inbraak plaats gehad in het luxueuze huis van Rameshwara Singh, aan Eaton Square.

De nog altijd niet gevonden inbrekers hadden voor een waarde van ruim vijftuizend pond sterling aan juwelen, goud en zilver meegenomen en de woede van de bestolene was ontzaglijk geweest.

Zijn stemming was er niet beter op geworden, toen de beste detectives van Scotland Yard hem onomwonden te kennen gaven, dat de kans op 'n ontdekking van de dieven maar heel klein was.

Het was al tamelijk gauw bekend, dat de Indiër een particulier detective in de arm had genomen, maar ook deze scheen tot dusverre niet het minste succes te hebben geboekt.

Die diefstal, die ongestraft dreigde te blijven, was op zich zelf al onaangenaam genoeg voor de politie van de Engelse hoofdstad maar het werd er nog erger door, nu Sir John al had aangekondigd, dat hij de regering zou interpellieren over de kennelijke onmacht van de politie, de daders te achterhalen, niet alleen van deze inbraak, maar ook van verscheidene andere misdrijven van dezelfde soort, die in de loop van de laatste maanden waren gepleegd en waarvan het vaststond, dat John Raffles hier niet de hand in het spel had gehad.

Dit laatste werd er speciaal bijvermeld, want men had nu eenmaal stilzwijgend aangenomen, dat diefstallen, waaraan J. Raffles, de Gentleman-inbreker schuldig was, gerust ogenblikkelijk van het programma konden worden af-

gevoerd, daar nog geen enkele politie-man er ooit in geslaagd was, de stoutmoedige avonturier te achterhalen, nadat deze weer een of andere inbraak voor zijn rekening had genomen.

Toch waren er althans twee mannen in Londen, die niet alleen de hoofddader heel goed kenden, maar hem zelfs al hadden bezocht in zijn rijke woning.

Een van die mannen was niemand anders dan Raffles; de andere was zijn trouwe vriend Charles Brand.

Deze brutale roof had er dus niet weinig toe bijgedragen, nog meer ruchtbaarheid te geven aan het voorgenomen huwelijk van de schatrijke Indiër.

Het publiek werd door de vele bladen nauwkeurig ingelicht omtrent alles wat met dit huwelijk te maken had. Het kwam te weten, hoeveel en welke toiletten het bruidje op de huwelijksreis zou meekrijgen, die naar Italië zou voeren, hoe groot de bruidschat was, die de vader aan de bruid had meegegeven, hoe de prachtige diamanten diadeem er uitzag, door Rameshwara Singh aan zijn aanstaande vrouw cadeau gegeven, welke juwelen hij zelf op de trouwdag zou dragen op zijn prachtig oosterse gewaad. Kortom, er was maar heel weinig, wat de lezers van de grote bladen niet te weten kwamen.

De kranten die steeds een hele achterpagina met foto's publiceerden, zoals de « Daily Telegraph », lieten afbeeldingen zien van het grote huis aan Eaton Square, waar de inbraak had plaats gehad, van de studeerkamer, waar de brandkast had gestaan, die op verbluffende wijze met behulp van een zuurstofapparaat was opengesmolten, van enige van de gestolen zilveren voorwerpen uit het grote buffet in de eetzaal, van het tuimelraam aan de achterkant van het huis, waardoor de inbrekers naar binnen waren geklauterd. Raffles ontdekte later al gauw, dat zij dit raam niet gebruikt hadden om naar binnen,

echter wel om naar buiten te klimmen, van de brandkast zelf en natuurlijk vooral van de bestolene, die werd afgebeeld in zijn wit galagewaad, met de sierlijk gevouwen tulband op het hoofd.

Het was ongeveer negen uur in de ochtend van de derde dag na de ontdekking van de inbraak, toen John Raffles de kleine, luxueus gemeubileerde eetzaal binnentrad van het huis in de Cromwell Street, dat hij al enige jaren bewoonde onder de naam van Lord William Aberdeen.

Op de tafel voor een van de ramen, die uitkeken op de voor deze straat vrij grote tuin, had de oude kamerbediende Gaston het ontbijt al klaar gezet.

Vlak bij het raam stond Charles Brand, een jongeman met een zacht blozend gezicht, groenblauwe ogen en dik blond haar.

Hij was verdiept in de « Times », maar legde de krant dadelijk weg toen Raffles binnenkwam.

— Goede morgen, kerel, begroette de Grote Onbekende de jongeman. Goed geslapen, hoop ik ?

— Voortreffelijk. Onze kleine teleurstelling in het huis van Prentice Stanyon schijnt geen invloed te hebben uitgeoefend op mijn stemming.

— Ik heb mij er evenmin veel van aangetrokken en toch zou ik die man graag de helft hebben afgenomen van de buit, die hij in de studeerkamer van Rameshwara Singh heeft verzameld. Het is mij nog altijd een raadsel, hoe een schatrijke vent louter uit tijdverdrijf uit stelen kan gaan. Geest en hersens moeten toch wel knap gedegeneereerd zijn, om daar plezier in te kunnen hebben. En hij heeft ons zelf bekend, dat hij het louter voor zijn genoegen deed.

— En hij zal evengoed de gevangenis in moeten, wanneer men hem op heterdaad betrapt, net als iedere andere dief, merkte Brand op.

— Dergelijke mensen gaan de gevan-

genis niet in, Charles, zei Raffles op ernstige toon. Stanyon lijkt mij juist de man, om aan alles een einde te maken, zodra zijn dubbelleven aan het licht komt en zich een kogel door het hoofd te jagen.

— Als dat waar is, waarom leeft hij nu dan nog, nu hij weet, dat jij hem al ontdekt hebt ?

— Omdat hij weet, dat John Raffles hem niet zal verraden, vóór hij mij de voet dwars zet, en dan nog. Het stuit mij echter tegen de borst, dat die man alleen steelt om de opwinding, om het romantische, om het gevaar, en bovendien het resultaat kalmpjes zelf houdt. Ik geloof te mogen zeggen, dat van alle miljoenen, die ik in de loop van de jaren van eigenaar heb laten veranderen, geen tien procent in mijn eigen zak is terecht gekomen.

— Tien procent ? herhaalde Brand verontwaardigd. Zeg maar gerust niets, absoluut niets. Je luxe, je leven in de hoogste kringen is nodig om je rol te kunnen spelen, maar voor de rest heb je toch letterlijk alles besteed om nood te lenigen, om ongelukkigen te helpen, om onrecht te straffen. Moet ik je er soms aan herinneren, dat je nog geen drie weken geleden door mij, je sekretaris, een som van tien duizend pond sterling ter beschikking hebt laten stellen aan het comité tot steun van de getroffen bevolking in Perzië.

— Wat stond je te lezen, toen ik binnenkwam ?

— Niets van betekenis, alweer een berichtje over het aanstaande huwelijk van onze vriend de Indiër. Het schijnt een enorm feest te zullen worden ; er zijn niet minder dan twee honderd bruiloftsgasten. Een van de bruidsmajestieus is een bloedeigen nicht van de koningin ; alleen voor de bloemen van de tafelvorsiering wordt meer dan tweehonderd pond sterling uitgegeven.

— Niet kwaad in deze tijd, zei Raffles schamper. Nu, ik geloof, dat wij nog

niet van die Rameshwara Singh af zijn.

— Hoezo ?

— Vraag je dat nog ? Wel, ik was van plan, zelf die vriend eens wat lichter te maken, en dat Stanyon, de splinternieuwe Gentleman-dief, mij vóór is geweest, neem ik hem heel kwalijk, maar het kan mijn plan niet wijzigen, de Indiër van een deel van zijn overvloedige kapitalen te ontlasten.

Brand zweeg en liet snel zijn gedachten over de gebeurtenissen van de laatste dagen gaan.

Zodra Raffles zekerheid had, dat het onderzoek der officiële detektives van Scotland Yard niets had uitgehaald, had hij zich zelf als particulier detektive bij Rameshwara Singh aangemeld en hem zijn diensten aangeboden, onder het beding, dat hij geen betaling zou eisen, als zijn nasporingen vruchteloos bleven, maar dat hij tien procent van de waarde van het gestolene zou ontvangen, dus een tiende gedeelte van vijf duizend pond, wanneer zijn werkzaamheden als detektive met succes bekroond werden.

Ofschoon Rameshwara Singh daarvan onkundig was gebleven, was het succes van Raffles overweldigend geweest, want een paar uren nadat hij in het huis van de Indiër zijn onderzoek was begonnen, had hij al in de studeerkamer, waar de opengesmolten brandkast stond, drie sigaretten van een heel zeldzaam merk gevonden, die door een Smyrna tapijt aan het oog van de mannen van Scotland Yard onttrokken waren gebleven, maar die Raffles gevonden had.

Deze sigaretten hadden hem op het spoor gebracht van de inbreker en zijn vriendin, Nora Prazak, Hongaarse van geboorte, die zich vaak als man bleek te verkleden, maar zich aan Raffles verraden had door haar zeldzame grote fluweelzwarte ogen.

Toen Raffles eenmaal wist, dat de inbreker niemand anders kon zijn dan Prentice Stanyon, een nog jonge man,

knap, rijk en welbekend onder de Jeunesse dorée van de hoofdstad, waren hij en Charles Brand, goed vermomd, bij de vreemde dief binnen gedrongen.

Stanyon viel door de mand, maar voor de rest waren de beide vrienden vertrokken zoals zij gekomen waren, ofschoon Raffles de helft van de buit voor zich had willen opeisen.

Het bleek namelijk, dat het geld en de gestolen sieraden niet meer in de woning van Stanyon waren, evenmin trouwens als diens eigen geld.

Want de jongeman bleek heel voorzichtig te zijn en, dacht er niet aan zelf het slachtoffer van een concurrent te worden.

Toch had Raffles zijn eigen ideeën over de bewaarplaats van de buit en hij was dan ook weer heengegaan met het vaste voornemen, zich heel snel te gaan overtuigen of er in het huis van zijn nieuwe concurrent inderdaad geen geld bevond, gestolen dan of niet.

Voor het ogenblik had Stanyon dus aan het langste einde getrokken.

Hij wist nu, dat niemand anders dan de bekende Gentleman-Inbreker de enige was die iets wist van zijn nachtelijke bezoek aan het prachtige huis van de Indiër, en Raffles had hem gezegd, dat hij hem althans voor deze zaak niet zou verraden.

Charles Brand dacht nog over dit alles na, toen hij uit zijn overpeinzingen gewekt werd door de stem van Raffles die zei :

— Dadelijk na het ontbijt zullen wij eens een kijkje gaan nemen in de buurt van het huis van Rameshwara Singh.

— Waarom ? vroeg Brand.

— Omdat ik het grondig wil leren kennen, van binnen zowel als van buiten. Ik zei je al, dat ik nog niet met die Indiër heb afgerekend. Hij is ontzaglijk rijk en afschuwelijk gierig.

— Maar niets zal gemakkelijker zijn, dan het huis van binnen te bestuderen ! riep Brand uit.

— Op welke manier dan ?

— Wel, je bent toch nog altijd in zijn dienst als particulier detektive. Hij heeft je toch aangenomen om hem zijn juwelen en zijn sieraden en geld terug te bezorgen.

— Juist ! En ik kan maar weinig redenen bedenken, om hem opnieuw te gaan opzoeken, zonder de juwelen en het geld in mijn zak, antwoordde Raffles bedaard. Aan bezoeken heeft hij niets ; hij wil zijn bezit terug. En ik hoop het hem te kunnen tonen, tenminste een deel er van... later neem ik het hem wel weer af. Ben je klaar met je ontbijt ?

— Ik ben tot je dienst.

— Dan gaan wij direkt.

— Moeten wij ons niet vermommen ?

— Dat lijkt mij voorlopig overbodig. Wij doen toch niets anders dan het huis aan de buitenkant een beetje te bezichtigen. Als ik er twee keer langs ben gelopen, geloof ik het wel te kunnen uittekenen.

De twee vrienden verlieten dus het huis en liepen naar de straat, waar het prachtige huis van de Indiër stond.

Zij moesten daarbij Eaton Square passeren, de brede straat, die meer leek op een lang uitgerekt plantsoen of plein en kregen juist het huis van Sir John Risley in het oog, toen zij tegelijk stil stonden.

Hun aandacht was getrokken door een ziekenauto, die voor het huis stil hield.

Een paar leeglopers stonden er nieuwsgierig om heen.

— Een zieke ? mompelde Raffles halffluid. Wie kan dat zijn ?

— Misschien iemand van het personeel, meende Brand.

— Dat zou mij niets bevallen.

— Hoezo ? vroeg Brand, terwijl hij Raffles verwonderd aankeek.

— Ik weet niet, ik houd niet van zieke bedienden, zo kort vóór een

bruiloft, waarop de bruid met juwelen ter waarde van vele tienduizenden ponden zal pronken. En als ik dat wantrouw, dan heb ik er mijn gegronde redenen voor ; ik zelf maak uiteindelijk wel eens van dat middeltje gebruik.

Zij liepen verder en hadden spoedig de ziekenauto bereikt. Juist ging de huisdeur open en twee ziekendragers verschenen, die het lichaam van een vrouw op een brancard tussen zich in droegen. Zij droeg het uniform van kamenier. Ofschoon de twee mannen haar snel in de auto tilden, konden Raffles en Brand toch wel zien, dat haar gezicht bleek was.

Raffles en Brand keken elkaar zwijgend aan. Toen zei de eerste op zachte toon :

— Ik wil een oogje in het zeil houden. Ik weet niet wat mij op het idee heeft gebracht, maar ik geloof, dat Stanyon nog echt geen lering heeft getrokken en dat hij vast van plan is, op de eenmaal ingeslagen weg verder te gaan.

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, Edward, maar naar mijn oordeel loop je nu toch wel een beetje te hard van stapel, hernam Brand hoofdschuddend.

— Een ogenblikje, Charles, viel Raffles hem in de rede. Als een kamenier onder verdachte omstandigheden plotseling ziek wordt dan wordt zij vervangen door een ander, een medeplichtige van de een of andere bandiet, die hem vroeg of laat de deur zal opendoen. En wie zou beter geschikt zijn om in het huis van Risley de plaats van de ziek geworden kamenier in te nemen dan Nora Prazak ?

— Nemen wij eens aan, dat je goed hebt gezien Edward, wat zijn dan je plannen, ik bedoel deze keer niet in het algemeen, maar meer in het bijzonder ?

— Zelf in het huis van Sir John Risley zien te komen, Nora Prazak of wie het anders mag zijn in de gaten te hou-

den, haar de voet dwars te zetten en als zij toch sluwter mocht zijn dan ik gedacht heb en zich van de juwelen weet meester te maken, haar die weer af te nemen. Het zal dan echter noodzakelijk zijn, dat Sir John mij als bediende aanneemt en dat zal ik pas kunnen proberen, wanneer vorst Rameshwara Singh mijn zaak bij hem bepleit. Dat zal hij echter pas doen, wanneer ik getoond heb als detektive iets waard te zijn en daarom is het

absoluut noodzakelijk, dat ik hem een deel althans van zijn gestolen sieraden terugbezorg. En daar ik verder nog een appeltje heb te schillen met Stanyon, die mij de kous op de kop heeft gegeven blijft mij niet anders over dan een poging te doen, hem de juwelen weer af te nemen.

— En wanneer wil je die gevaarlijke onderneming beginnen?

— Vannacht nog; er is namelijk haast bij de zaak.

HOOFDSTUK II.

DE INBRAAK BIJ STANYON

Het was ongeveer één uur in de nacht toen Raffles en Brand, de kragen van hun lange regenmantels opgezet en de rand van hun hoed diep in de ogen getrokken, de Ludgate Street in kwamen, waar het huis van Stanyon stond.

De twee vrienden sloegen haastig een zijstraat in, waar de tuin aan grensde, die zich achter het huis van Stanyon uitstreckte en wipten over de muur heen zonder dat iemand het gezien had.

Zij bukten zich snel, daar hun bovenlijf boven de muur zichtbaar zou zijn en renden in die houding zo vlug zij konden in de schaduw van het dichte struikgewas naar het raam van een soort er-

ker of uitbouw, die in de duisternis verscholen was, want hoogopgroeiende struiken hielden het licht tegen van de straatlantaarn, die op enige afstand in de zijstraat stond.

Raffles begon onmiddellijk met het onderzoeken van het dubbele raam, boorde een heel fijn gaatje in de raampost, stak er een staaldraad door, met aan het einde een klein haakje en overtuigde zich al gauw, dat er inderdaad een alarminstallatie aan het raam verbonden was, want hij kon duidelijk de dunne elektrische draad voelen.

In de eerste plaats zou het dus nodig zijn, het alarmsignaal buiten werking

te stellen en Raffles bereikte dit op een heel eenvoudige manier, door de scheldraad met behulp van 'n heel fijn zaagje door te zagen, van de buitenkant van het raam af.

Hij wist de spagnolet van het raam met zijn staaldraad omlaag te trekken en duwde nu voorzichtig het dubbele raam open, waardoor hij direkt de serre kon binnenstappen.

Charles Brand volgde hem op de hie-len. Gewoontegetrouw bleven zij bijna vijf minuten onbeweeglijk op dezelfde plek staan, om er zich van te overtuigen, dat men niets van hun komst had gemerkt. Alles in het grote huis bleef echter doodstil.

Toen pas liep Raffles naar het raam terug, liet er langzaam het rolgordijn voor zakken, deed ook de overgordijnen dicht en deed nu pas zijn elektrische zaklantaarn aan.

Zij waren in een tuinkamer, waar heerlijke, gemakkelijke rieten stoelen stonden, een klein tafeltje met een vaas met bloemen, en verder standaards, waarop zeldzame planten in potten.

De kamer had nog een tweede deur, die op een brede gang bleek uit te komen, waar aan het einde het begin zichtbaar was van een oude mahoniehouten trap.

De twee mannen verlieten nu het vertrek, slopen door de gang en klommen de trap op, waarbij zij niet meer gerucht maakten dan katten.

Raffles had het licht van zijn lantaarn aanzienlijk getemperd, om zijn aanwezigheid niet voortijdig te verraden.

Hij vergiste zich geen ogenblik, maar liep zonder te weifelen naar de deur, die toegang gaf tot de slaapkamer van Prentice Stanyon.

Hij had zijn zaklantaarn aan een kleine haak op zijn borst gehangen en haalde nu een klein, langwerpige étui uit zijn binnenzak, dat een injectiespuitje met een uiterst fijne punt bleek te bevatten, met daarbij een uiterst klein flesje, voor de helft gevuld met een kleurloze vloeistof.

Raffles trok de glazen stop van het kristallen flesje, doopte er het injectiespuitje in, trok de piston terug, zodat een beetje van de vloeistof in het spuitje achterbleef en ging toen, tot grote verwondering van Brand, languit op de vloer liggen, zich zo dicht mogelijk tegen de muur drukkend en zodanig, dat maar een klein gedeelte van zijn hoofd van binnen zichtbaar zou worden, als de deur geopend werd.

Daarna liet Raffles met opzet zijn bos lopers van een tamelijk grote hoogte op de glanzend gewreven parketvloer naast de dikke loper vallen.

Er waren nog geen vijf sekonden verlopen, of het geoeffend oor van Brand, die zich aan dezelfde kant van de deur dicht tegen de muur gedrukt had, ving het gerucht op van een schakelaar van het elektrische licht, die wordt neergedrukt.

Daarna werd er snel een lade opengetrokken en bijna onmiddellijk daarop klonk het geluid van het terugschuiven van een grendel.

De deur werd haastig geopend en op de drempel stond de gedaante van Stanyon in pyjama, zijn blote voeten in slippers, terwijl in zijn rechtervuist een blinkende revolver schitterde. Zijn instinct deed hem recht voor zich uitkijken en dat werd zijn ongeluk. Want nauwelijks was de deur open of Raffles had bliksemsnel de hand uitgestoken en op hetzelfde ogenblik drong de vlijmscherpe naald van het injectiespuitje 'n paar millimeter in de huid van Stanyon's been, even boven de enkel.

Stanyon slaakte een kreet van pijn en verbazing en keek omlaag, om naar de oorzaak van deze scherpe prik te kijken. Maar Raffles had zijn arm en hoofd haastig weer teruggetrokken en toen het slachtoffer begreep, wat er met hem gebeurd was, verloor hij bijna op hetzelfde ogenblik het bewustzijn.

Hij zou gevallen zijn, als Raffles niet bliksemsnel was opgesprongen en hem in zijn sterke armen had opgevangen. Hij droeg de bewusteloze Stanyon haastig naar een brede rustbank.

Raffles en Brand lieten geen tijd verloren gaan, maar begonnen dadelijk het vertrek te doorzoeken met een snelheid en een grondigheid, die menig rechercheur hen zou hebben benijd, en toch zo stil, dat zij elkaar zelfs nauwelijks hoorden.

Zij sloegen geen enkel meubel over en zelfs de divan werd, nadat Raffles Stanyon op het bed had overgetild, heel nauwkeurig bekeken.

Er viel echter geen naad te bespeuren, geen enkele opening, geen scharnier ook niet, toen Brand de bekleding voor het grootste gedeelte had losgemaakt.

Het onderzoek van de prachtige linnenkast leverde evenmin enig resultaat op.

Maar op een kleine ebbenhouten tafel stond een sierlijk bewerkt zilveren kistje, waarvan de inhoud een tevreden glimlach op het gezicht van Raffles te voorschijn toverde, want deze bestond uit hele kostbare sieraden van Stanyon zelf: enige ringen met grote diamanten, een paarlen doekspeld van grote waarde, enkele gouden horlogekettingen, gouden manchetknopen, paarlen overhemdknoopjes, een kleine gouden sigarettenkoker en meer dergelijke snuisterijen.

— Ik zal ze meenemen als een soort souvenir, fluisterde Raffles glimlachend en hij liet alles in de wijde zak van zijn regenjas glijden.

Brand had intussen zijn onderzoek voortgezet en was nu aan het bed bezig, een geweldig groot meubel, met dikke, gedraaide poten, die wel voor een biljart schenen gemaakt te zijn.

Hij drukte op alle krullen die hij vond, duwde alle uitsteeksels naar links en naar rechts, vergeefs echter. Toen trok een prachtig gebeeldhouwd cherubijntje, in het midden van het voorste paneel van het bed, zijn aandacht.

Het kleine, gevleugelde, mollige jongetje hield in beide knuistjes een soort banier vast en was omgeven door eveneens gebeeldhouwde wolken.

Brand bekeek het cherubijntje van alle kanten en plotseling zette hij de vin-

ger op het aardige stompneusje van het blote ventje. Een knappend geluid klonk en toen sprong plotseling een eigenaardig gevormd deurtje open, dat de holte in een van de zware poten van het bed afsloot. De poot was hol en bood ruimte genoeg, om er heel wat in te kunnen verbergen.

Met een paar stappen was Raffles bij hem.

Hij keek naar de holte in de poot en keek toen glimlachend zijn vriend aan.

Raffles stak de hand in de holte en toen hij haar weer terugtrok, hield hij een kleine, leren, blijkbaar helemaal volle zak vast.

Hij trok aan het koord, dat de zak gesloten hield, keek er in, wendde het gezicht naar Brand, knikte een paar keer vergenoegd en fluisterde toen:

— Dit is de buit, die onze vriend Stanyon in het huis van Rameshwara Singh gemaakt heeft; ik geloof niet, dat er een penny aan ontbreekt.

— Neem je alles mee?

— Alles.

— En wil je ook alles aan Singh teruggeven, om een goede indruk op hem te maken?

— Ik denk er niet aan.

— Nee? Dan zal Stanyon de Indiër wel eens heel gauw op de hoogte brengen van de ware aard van de zogenaamde particuliere detektive.

— Je opmerking zou zeker hout snijden, Charles, wanneer ik niet van plan was, onz vriend de Indiër te vragen, althans gedurende een paar dagen, bijvoorbeeld tot aan zijn huwelijk, te zwijgen over het terugvinden van de buit. Ik zal hem zeggen, dat het mijn onderzoek naar de dief en naar de rest van de buit ernstig zou belemmeren, wanneer daaraan voortijdig ruchtbaarheid werd gegeven.

— Dan is het wat anders, antwoordde Brand. Hoeveel denk je hem terug te geven?

— Ongeveer 5.000 pond sterling.

— Nu, dan lijkt mij een waarde van 500 pond meer dan voldoende. Het is in ieder geval beter dan niets, zou ik zeg-

gen.

De twee vrienden verlieten het vertrek weer op dezelfde manier, na nog een blik te hebben geworpen op Stany-

on, die er uitzag, alsof hij sliep en daalden daarop de trap weer af.

Het volgende ogenblik waren zij met de buit in het donker verdwenen.

HOOFDSTUK III.

OP HET VINKETOEW

Het was nauwelijks tien uur in de ochtend van de volgende dag, toen Raffles, vermomd als de particuliere detective Fraser, zich liet aandienen bij Rameshwara Singh.

Hij werd onmiddellijk toegelaten en de vorst verloor zelfs iets van zijn oosterse kalmte, toen hij vroeg :

— Hoe is het mijnheer, hebt u al iets ontdekt ?

— Ik heb een deel van de buit, Hoogheid.

— Is dat waar ? En gelooft u, dat u de rest ook zult kunnen opsporen ?

— Alleen wanneer u nog enkele dagen tegenover iedereen het stilzwijgen bewaart over het achterhalen van een gedeelte van de buit. Kunt u mij die toezegging doen ?

— Ik verzeker u, dat ik zal weten te zwijgen. Laat eens gauw zien, wat u hebt weten te vinden.

Raffles haalde een paar gouden sieraden en enige diamanten te voorschijn, die de vorst dadelijk herkende.

— En de daders ? Hoe staat het met de daders ? Hebt u die ook al kunnen ontdekken ?

— Tot mijn spijt nog niet, Hoogheid. Ik vond deze juwelen bij een beruchte heler, die zich tot dusverre heel sluw aan iedere vervolging heeft weten te onttrekken. Natuurlijk heb ik ze direkt in beslag genomen ; de man is erg bang voor mij en daar heeft hij gegrondre re-

denen toe, dat verzeker ik u.

— Ik kan niet anders zeggen, mijnheer of u hebt u tot dusverre heel goed van uw taak gekweten.

— De zaak is nu, dat ik bang ben voor 'n tweede aanslag op uw kapitaal.

— Wat zegt u daar ? riep de vorst woest.

— Misschien heb ik mij niet helemaal duidelijk uitgedrukt ; het gaat nu niet om uw portefeuille, maar die van uw aanstaande vrouw. En ook dit is nog niet helemaal juist ; ik geloof, dat de dieven het voornamelijk hebben voorzien op haar bruidsjuwelen. Naar de bladen melden, hebt u miss Dorothea Risle een hele kostbare diadeem cadeau gegeven.

— Dat is ook zo ; een juweel ter waarde van ruim 18.000 pond sterling, mijnheer, riep de Indiër uit. Bovendien heeft mijn bruid zelf een groot aantal kostbare juwelen. Maar dan moet er onmiddellijk gehandeld worden ; dan moeten die ellendelingen onschadelijk worden gemaakt.

— Daar heb ik ook al aan gedacht, Hoogheid, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Maar om hen onschadelijk te maken, moet men toch eerst weten wie en waar zij zijn.

— Weet u dat niet ? En ik dacht...

— Ik ken alleen het plan, ik ken echter nog niet de ontwerper en helemaal niet de uitvoerder ervan, antwoordde

Raffles rustig. Om die te leren kennen zal het noodzakelijk zijn, dat u mij uw hulp verleent.

— Op welke manier dan ?

— Heel eenvoudig ; door er bij Sir John Risley op aan te dringen, dat hij mij als bediende aanneemt, Hoogheid, om op deze manier de daders van nabij te kunnen gadeslaan.

— Akkoord, ik zal u een brief meegeven voor mijn aanstaande schoonvader Sir John Risley, waarin ik hem van een en ander op de hoogte breng en hij zal niet nalaten te helpen, nu het om een paar gevaarlijke boeven gaat.

De Indiër was al aan zijn bureau gaan zitten en enige tijd hoorde men niets dan het krassen van zijn pen over het papier.

Toen Rameshwara Singh zijn brief had beëindigd, gaf hij die aan Raffles.

Raffles maakte een diepe buiging en had het volgende ogenblik het huis van de rijke Indiër verlaten.

Hij bedacht zich geen ogenblik, maar riep dadelijk een taxi aan en gaf de chauffeur opdracht hem naar het huis van Sir John Risley aan Eaton Square te rijden.

Daargekomen stuurde hij de man weg en belde aan het huis van het schatrijke parlamentslid en gaf zijn kaartje af als Tom Fraser aan de deftige bediende, die de deur voor hem opende.

En daar de bediende hem een beetje achterdochtig scheen aan te kijken, gaf Raffles er maar direkt de brief bij, die de Indiër hem had meegegeven.

Hij moest ongeveer vijf minuten wachten op de dikke mat, die vóór de deur lag en toen kwam de bediende terug met het verzoek, hem direkt naar zijn meester te willen volgen.

Enige ogenblikken later stond Raffles tegenover een opgewonden heer.

— Wat zijn dat voor bakerpraatjes, mijnheer, waar m'n aanstaande schoonzoon het over heeft ?

— Het zijn helaas geen bakerpraatjes, Sir John. Sta mij toe, u enkele vragen te stellen.

— Ga uw gang, mijnheer.

— Was kamenier Sophie, die gisteren plotseling naar het ziekenhuis moest, al lang ziek ?

— Zij was zo gezond als een vis.

— Wat mankeerde haar eigenlijk ?

— Voor zover ik kon nagaan, niets, antwoordde de baronet op brommende toon. Zij hielp mijn dochter bij het aankleden, zij was vrolijk en opgewekt en plotseling kreeg zij een soort flauwte, viel van haar stokje en was met alle hulpmiddelen, waarover wij beschikten, niet bij te brengen. De dokter sprak van plotselinge en onverklaarbare bloedarmoede in het hoofd, waardoor een hevige duizeligheid was ingetreden, maar het fijne snapte hij er toch niet van. Hij gaf mij echter de raad, het meisje dadelijk naar een ziekenhuis te laten overbrengen. Mijn dochter heeft alweer een nieuwe kamenier.

— Is er al een nieuwe ? riep Raffles verwonderd uit. Dat is sneller dan ik dacht. Zoudt u mij die nieuwe kamenier niet eens willen beschrijven ?

— Het is een heel knappe meid.

— Blond of zwart ?

— Blond, maar met grote zwarte ogen, buitengewoon grote ogen.

— Dan ben ik al voldoende op de hoogte, Sir John, antwoordde Raffles. Dan kan ik alleen met aandrang mijn verzoek herhalen, mij hier aan te stellen als bediende.

— Maar als dat zo is, dan moet u die nieuwe kamenier wantrouwen !

— Dat doe ik ook, Sir John.

— Maar, mijnheer, wilt gij mij eens zeggen, wat ons dan eigenlijk tegenhoudt, die meid onmiddellijk weer weg te zenden ?

— Maar hoe kan ik haar dan op heterdaad betrappen ? Ik wil juist haar gangen nagaan en ik sta er u borg voor, dat zij hier zelfs geen zilveren theelepeltje zal kunnen wegnemen, of ik zal het merken.

— U schijnt inderdaad wel bekwaam te zijn, zoals mijn schoonzoon mij schrijft, hernam de baronet op veranderde toon. Doe het maar, mijnheer. U kunt hier de taak van bediende op u ne-

men, om die vrouw in de gaten te houden.

Daarop verliet Raffles het vertrek weer en werd door de huisknecht, die hem op de gang tegemoet kwam, uitgelaten.

Hij ging zo snel mogelijk naar zijn huis in de Victoria Street, waar hij zijn vermommingen bewaarde, pakte daar van een koffertje, waarin wat ondergoed en toiletartikelen, veranderde zijn uiterlijk, daar het beter was, dat ook de huisknecht hem niet herkende en ging toen weer terug naar het huis in Eaton Square.

En zó voortreffelijk had hij zich weten te vermommen, dat het nu heel wat moeite kostte dan net, bij de heer des huizes te worden toegelaten.

De huisknecht verklaarde niets van een nieuwe bediende te weten en de butler, die hij er bij haalde, toonde zich erg beledigd, omdat ook hij niet in de zaak gekend was, maar tenslotte slaag-

de Raffles er dan toch in, tot Sir John Risley door te dringen.

En hij moest het hele verhaal, het schrijven van de brief, het gesprek met de Indiër, zijn bezoek als Fraser, tegenover het parlamentslid van A tot Z herhalen, alvorens laatstgenoemde wilde geloven, dat hij inderdaad te maken had met dezelfde man, die een paar uren geleden tegenover hem had gestaan.

Maar toen het bijna onomstotelijk vaststond, dat de beide bezoekers één dezelfde persoon waren, kreeg de butler opdracht, de nieuwe bediende, die Henry Murray zou heten, een kamer te wijzen, op de bovenverdieping, waar de meeste bedienden sliepen.

De butler boog zwijgend, nam de nieuwe bediende hooghartig op en zei :

— Ga maar met mij mee, Murray.

Een ogenblik later was Raffles als bediende geïnstalleerd en had hij zijn plaats op het vinketouw ingenomen.

HOOFDSTUK IV.

DE ARGWAAN VAN NORA PRAZAK

De volgende dag al deed Raffles zijn werk als bediende en wel zó goed, dat de butler, die niettemin een beetje tegen de nieuwelings was ingenomen, absoluut geen aanmerkingen wist te maken.

Murray was gehoorzaam, handig, gewillig en hij verstond zijn vak uitstekend.

Sir John Risley had hem de vorige dag nog aan zijn dochter voorgesteld, die wel een beetje verbaasd was geweest, omdat naar haar mening het personeel al lang voltallig was, maar verder totaal geen notie van de nieuwe bediende had genomen.

Raffles had zijn ogen direkt goed de kost gegeven en de vorige dag al had hij een paar keer het nieuwe kameniertje, dat zich Rose liet noemen, ontmoet.

En hij moest toegeven, dat haar vormgeving heel goed was, men zou er een eed op gedaan hebben, dat het wederige blonde haar echt was.

Maar haar ogen, haar wonderlijk grote ogen kon zij nu eenmaal niet veranderen en die verrieden haar voor een scherpzinnig man als Raffles ogenblikkelijk.

Hij twijfelde er dan ook geen sekonde aan, of Nora Prazak, de minnares van Stanyon, hoopte hier haar slag te slaan.

Maar wel een beetje tot zijn spijt, moest Raffles weldra bemerken, dat Nora Prazak hem blijkbaar met enig wantrouwen bekeek.

Zij had hem een paar keer met haar doordringende zwarte ogen aandachtig opgenomen, toen hij haar voorbijging en Raffles had wel willen weten, wat er in dat mooi gevormde hoofdje omging.

Maar op die eerste dag al had Raffles gelegenheid, op te merken, dat het wantrouwen van de zogenaamde kamenier toch niet zó groot was, of zij snuffelde ijverig rond, natuurlijk om te ontdekken, waar de juwelen en het geld van haar meesteres bewaard werden.

Raffles zelf wist het heel goed; hij had het van niemand minder dan van Sir John Risley zelf.

Diens eigen geld, althans gedeeltelijk en voor zover niet gestort op zijn bankrekening, was geborgen in een zware brandkast, een voortreffelijk, modern meubel, waarop zelfs de steekvlam van een zuurstofapparaat weinig of geen uitwerking zou hebben en dat men met heel andere middelen zou moeten aanvallen, dan waarover Stanyon nu nog beschikte.

De deur had een ingewikkeld cijferslot en als men het cijfer niet kende, dan kon de deur onmogelijk met de sleutel geopend worden.

En de juwelen van Miss Dorothea werden iedere avond, nadat zij ze op bal of soirée gedragen had, in die kast weggesloten.

En zo snuffelde Nora, alias Rose, telkens met Raffles op de hielen, die haar

wel als een schaduw scheen te volgen, zonder in het minst opdringend te zijn. Waar zij was, daar verscheen hij enige sekonden later ook, zonder dat zij hem ooit kon horen aankomen. Zij was bezig met het opvouwen van kleren in het boudoir van haar meesteres en als zij dan de gang weer in kwam, dan liep zij daar Murray bijna tegen het lijf.

Zij deed enkele boodschappen in de buurt en op straat ontmoette zij, schijnbaar heel toevallig, de nieuwe bediende.

En zelfs toen zij haar eigen kamertje uitkwam, dat ook op de bovenste verdieping lag, stond zij vlak tegenover Henry Murray, die geruisloos voorbijliep. Zij keek hem een ogenblik zwijgend na en haar lippen bewogen even, alsof zij in zich zelf mompelde. En als Raffles had kunnen horen, wat zij zei, dan zou zijn ongerustheid misschien wel wat groter zijn geworden, want Nora Prazak zei tot zich zelf :

— Het is vreemd, ik heb het gevoel alsof ik deze grijze ogen al eens eerder heb gezien. Ik kan mij echter absoluut niet voorstellen waar dat was, maar het kan nog niet lang geleden zijn.

Even na de lunch moest de zogenaamde kamenier haar meesteres bij het kleiden helpen en in de kamer daarnaast scheen de nieuwe bediende beslist iets te doen te hebben.

Toen haar meesteres was aangekleed en voor een wandelrit was afgehaald door Rameshwara Singh, die een kort gesprek met zijn schoonvader had gehad, toen meende de kamenier blijkbaar dat het ogenblik gekomen was, om eens een grondig onderzoek in te stellen naar de bewaarplaats van de juwelen en andere sieraden, die aan haar meesteres toebehoorden.

Zij sloop op haar tenen naar buiten, volgde de brede gang en stond eindelijk stil vóór de deur van het studeervertrek van Sir John Risley, die net was uitgaan.

De deur stond op een kier en zij wilde net binnengaan, toen zij verrast bleef staan en de oren spitste. Zij had net het geluid gehoord dat een telefoon maakt,

die van de haak wordt genomen en dadelijk daarop de stem van de nieuwe bediende, die zei :

— Hallo, jij daar, Charles ? Gaat alles goed ? O, hier loopt het op rolletjes. De jongedame is er, en als er niets tussen beide komt, dan zal ik haar spoedig schaakmat hebben gezet. Als de politie...

Plotseling zweeg de stem.

Instinctmatig rende Nora Prazak de gang in.

En Raffles, die iets had menen te horen : een zucht, het ritselen van een katoenen jurk, het krassen van een nagel tegen het hout van de deurpost, kwam nog net tijds naar de deur rennen, om het moole figuurtje van de pseudo kamenier aan het einde van de gang om 'n hoek te zien verdwijnen.

Hij beet zich op de lippen en bromde voor zich heen :

— Ik geloof, dat ik daar een grote stommitie heb begaan. Ons kameniertje loopt ook al even zacht als katjes ; ik heb haar, ondanks de geopende deur, niet tijdig horen aankomen en ik ben bang dat zij iets heeft gehoord, dat eigenlijk niet voor haar oortjes bestemd was. Het is een geluk, dat ik mijn identiteit niet verraden heb. Zij kan nu niet anders denken, of ik ben van de politie en het ergste wat mij gebeuren kan, is, dat zij voortijdig het veld ruimt en haar pogingen in dit huis opgeeft.

Maar daar zou Raffles zich in vergissen : Nora Prazak dacht er blijkbaar niet aan, zo gauw haar plannen op te geven.

Wel werd zij bijzonder vriendelijk tegen de nieuwe bediende, tot grote woede van de butler, die haar al direkt met 'n welgevallig oog had bekeken en Raffles kreeg de indruk, dat zij er overtuigd van moest zijn, dat hij haar op die middag niet had kunnen verrassen toen zij een gedeelte van het telefoongesprek had afgeluisterd.

Toch besloot hij voorzichtig te zijn en zich niet bloot te geven, want hij wist maar al te goed, dat hij zijn tegenpartij niet mocht onderschatten. De dag

verstreek zonder dat er verder nog iets bijzonders gebeurde, maar diezelfde avond wist Raffles, dat Nora Prazak ontdekt had, waar de juwelen van haar meesteres 's nachts werden opgeborgen.

Want zij kwam met een opgewonden gezicht van de gang, waarop de deur van Sir John Risley's werkvertrek uitkwam, blijkbaar had zij daar staan loeren.

Raffles waakte die nacht enige uren, ofschoon hij zich niet kon voorstellen, hoe Nora Prazak haar medeplichtige bijtijds had kunnen waarschuwen; er gebeurde dan ook niets.

Een nieuwe dag brak aan en nu kon Dorothea zeggen:

— Overmorgen is het de blijde dag; overmorgen treed ik in het huwelijk met de man van mijn keus.

Intussen gingen de voorbereidingen tot het huwelijk, dat op grootse wijze gevierd zou worden, geregeld door en Sir John begon al te denken, dat Fraser zich vergist moest hebben en dat er met de kamenier een vergissing in het spel moest zijn; zijn dochter was erg tevreden over haar en roemde haar ijver, haar handigheid en haar bereidheid.

Zoals gezegd, begon de kamenier nu blijkbaar sterke interesse te tonen in de nieuwe bediende en een paar keer had zij hem een glimlachje geschonken, waarvan de betekenis niet kon worden misverstaan.

Raffles begreep de betekenis dan ook volkomen en knipoogde terug.

Maar daaraan waren toch niet al zijn gedachten besteed, want hij bemerkte bijvoorbeeld, in de loop van de dag heel goed, dat Nora Prazak een paar keer het huis verliet en toen hij haar vanuit een raam nakeek, bemerkte hij, dat zij haastig een paar woorden wisselde met een knappe jongeman, die niemand anders kon zijn dan Stanyon.

Toch ging ook deze dag zonder incidenten voorbij, zoals men dat noemt en alleen werd de nieuwsgierigheid van Raffles nog sterker geprikkeld.

Hij waakte ook die nacht verscheide-

ne uren, maar alles in het kamertje van Nora Prazak bleef rustig en het was duidelijk dat zij vast sliep.

Raffles ging zelfs een paar keer in de buurt van de studeerkamer op onderzoek uit, gewapend met zijn revolver, maar daar was niemand binnen en de volgende ochtend was de brandkast nog onaangeroerd.

En hoe meer de tijd verstreek, hoe nader het ogenblik kwam, dat de huwelijksvoltrekking zou plaats vinden en het bruidje met haar kostbare diadeem getooid, naar de kerk zou rijden, hoe meer het wantrouwen van Raffles werd gaande gemaakt.

Het was ongeveer drie uur in de middag. Sir John Risley was in het Parlement en Dorothea legde enige bezoeken af, toen er zacht op de deur geklopt werd van de kamer, waar Raffles op dat ogenblik was, zijn eigen slaapkamertje op de bovenste verdieping.

Zijn eerste reactie was een greep naar zijn revolver, maar glimlachend legde hij het wapen weer weg, onder het bereik van zijn hand echter en riep toen uitnodigend:

— Binnen.

En daar kwam Nora Prazak binnen, een en al liefvalligheid en veelbelovende glimlachjes.

— Mag men binnenkomen? vroeg zij, terwijl zij koket het hoofd een beetje opzij hield.

— Maar met het grootste genoegen, Miss Rose, antwoordde Raffles, die onmiddellijk op zijn hoede was en begreep dat de dievegge iets van plan was. Ga zitten, schone jonkvrouw. Maar zeg eens, zal miss Dorothea je niet missen?

— Maar zij is toch uit, domoor. Mijnheer is naar het Parlement, de butler is om een boodschap, die hem minstens een uur buitenshuis houdt, de huisknecht is een beetje ziek en ligt in zijn bed, het dienstmeisje vrijt met de chauffeur en de keukenmeid is met de oven bezig. Wij hebben dus het rijk alleen, hahaha!

Zij ging ongegeneerd op de rand van het ijzeren ledikant zitten, terwijl zij haar sigarettenkoker uit de zak van

haar koket schortje haalde.

Zij deed hem open en nam de enige sigaret er uit, die achter het elastiekje van een van de beide helften van de koker stak.

Met een nonchalant gebaar hield zij Raffles de koker voor en vroeg :

— Je wilt toch zeker wel een sigaret van mij opsteken ? Het zijn heerlijke Signorellen. Ik heb ze van een goede vriend van mij.

— Van wie zou ik liever iets aannemen dan van jou, schat ? Ik ben dol op sigaretten, maar ik zal ze liever in mijn pijpje roken, want anders bijt ik ze stuk.

Raffles haalde een klein, nieuw zilveren sigarettenpijpje te voorschijn, stak er de sigaret in en hield die toen boven de lucifer, die Nora Prazak al had afgestreken.

Hij blies een paar rookwolkjes uit en ging naast de sluwe bedriegster zitten, terwijl hij een arm om haar middel sloeg.

— Wordt je nu eindelijk eens een beetje toeschietelijker ? Het is toch wel heel erg, dat je mij twee dagen voorbij bent gelopen alsof ik lucht was. Je bent toch, hoop ik, geen vrouwenhater ?

— Hoe kom je er bij ? Dat is alleen maar schijn, antwoordde Raffles kwasi verontwaardigd.

En hij deed een flinke haal aan zijn sigaret. Maar toen kwam er iets als verwondering op zijn gezicht en hij ging verder :

— Noem jij dat een Signorel-sigaret, kleintje ?

— Wat denk je dan dat het is ? vroeg Nora Prazak en er klonk een beetje ongerustheid in haar stem.

— Wel, het mag een Signorel zijn, maar er zit een vreemde smaak aan, dat is zeker.

En weer deed hij een trekje aan de sigaret. De jonge vrouw hield haar blikken nu onafgebroken op hem gevestigd en een triomfantelijke blik verscheen in haar zwarte ogen, toen er als het ware een huivering over het gezicht van de man naast haar liep, terwijl er een waas

over zijn ogen scheen te trekken.

Zij wierp een snelle blik naar de deur, stond toen haastig op en ging tegen de tegenoverliggende wand leunen.

— Wat is dat nu ? Loop je nu van mij weg, mijn duifje ? stamelde Raffles en het was alsof hij met moeite naar zijn woorden zocht. Dat is niet lief van je... ik had je wat willen zeggen... ik wilde... maar wat is dat gek, het is alsof er een waas vóór mijn ogen komt ! Wat word ik duizelig... het is alsof...

Hij probeerde op te staan, maar zakte dadelijk weer op de rand van het ijzeren ledikant neer.

Het pijpje, met de sigaret er in, gleed uit zijn hand op de houten vloer en een krampachtige beweging van zijn voet deed het onder het bed rollen. Hij scheen naar lucht te snakken, greep naar zijn keel en plotseling viel hij achterover en strekte zich op het ledikant uit als iemand die wil gaan slapen. Hij gaapte onbedaarlijk, een paar keer achtereen, sloot half de ogen, strekte met een krampachtige beweging de armen uit en lag stil.

Nora Prazak had zich zelfs niet bewogen, maar voortdurend haar blikken op haar slachtoffer gevestigd gehouden. Zij wachtte nog enige minuten, stapte toen op het ledikant toe, raakte even het lichaam van Raffles aan en siste toen tussen de tanden :

— Zo mannetje. Nu zullen wij toch eens kijken, wie de beste troeven heeft. Jij was van de politie ? Nu, je zult er weinig plezier van beleven. En nu zal ik mij straks dubbel en dwars schadeloos stellen voor het verlies, dat die vervloekte Raffles ons heeft laten lijden. Laat ik vlug die brandkast eens gaan onderzoeken.

Zij wierp nog een blik op Raffles, die met een krampachtig vertrokken gezicht op het bed lag en verliet, op de tenen sluipend, het kleine vertrek.

Zij daalde snel de trappen af en stond pas stil, toen zij de deur van het studeervertrek van Sir John Risley bereikte. Daar gekomen, wachtte zij even, om te luisteren, opende toen zachtjes de

deur en stapte naar binnen. Zij deed de deur achter zich dicht en liep regelrecht op de brandkast toe. Onder het lopen haalde zij een sleutel uit haar zak.

Voór de brandkast gekomen, verzette zij de ronde stalen schijf, waarop de cijfers van 1 tot 0 stonden en stak de sleutel in het slot.

De schoten sprongen terug en niet zonder moeite konden de kleine handen de zware deur naar zich toetrekken. Dit alles had nauwelijks een paar sekonden geduurd en Nora Prazak bleek volkomen zeker van haar zaak te zijn.

Zij opende de deur bijna helemaal en toen begonnen haar handen koortsachtig in de grote brandkast te woelen.

Zij haalde er een paar kleine kartonnen doosjes uit, die ongeslepen diamanten bleken te bevatten, een étui, waarin een paarlen halssnoer was opgeborgen, verscheidene tientallen rollen goudgeld en een stapel bankbiljetten. Een trommel met effecten liet zij rustig staan.

Maar zij scheen nog niet gevonden te hebben wat zij zocht, want nog steeds bleef zij haastig doorzoeken, de ene plank na de andere betastend en er de dozen en kistjes afnemend om die te openen.

Maar tenslotte slaakte zij een met moeite onderdrukte kreet van woede en teleurstelling en riep ondanks zich zelf halffluid :

— De huwelijksdiamanten ? Waar zijn zij ? En waar is de diamanten deedeem ?

— Dat zou ik ook wel eens willen weten, Miss Rose, klomk een heldere stem vlak achter haar.

Met een kreet van schrik en een doodsbleek gezicht, draaide Nora Prazak zich om.

Op vijf passen afstand stond de zogenaamde Henry, met zijn handen in de zakken, die haar glimlachend aankeek, wijdsbeens en blijkbaar volkomen op zijn gemak.

Tussen zijn lippen stak het nieuw zilveren sigarettenpijpje en hij trok lustig

aan de Signorel sigaret...

De verraste dievegge staarde hem aan alsof zij een spook zag en stotterde toen hees :

— Wat moet u, wat wilt u hier ?

— Nu, die vraag is tamelijk naïef, antwoordde Raffles met een kort lachje. Natuurlijk wil ik u beletten, uw baas te bestelen. En even natuurlijk wil ik u aan de politie overgeven.

Ja, Miss Rose, dat komt er van, als men nog maar een beginnelinge is. Sigaretten, met een bedwelmend goedje er in, kunnen soms voortreffelijk zijn ; wel te verstaan, alleen voor degene, die ze weggeeft en nooit voor degene die ze roken moet. Maar, er kunnen uitzonderingen zijn, bijvoorbeeld wanneer de roker gebruik maakt van een pijpje, waarin zich een beetje grof zaagsel bevindt, gedrenkt in een anti-toxine preparaat, dat de uitwerking van alle mogelijke giftige dampen volkomen neutraliseert en waarvan de samenstelling voorlopig mijn geheim moet blijven. Vertel mij nu eens eerlijk, heb ik als toneelspeler m'n sporen niet verdiend ?

De avonturierster gaf geen antwoord maar haar zwarte ogen vlogen door het vertrek, alsof zij zocht naar een uitweg, als een in het nauw gedreven rat.

Maar Raffles ging verder, spottend :

— Ja, u bevindt zich nu in 'een uiterst onaangename positie. Het is erg vervelend om het te moeten bekennen, maar u hebt zich wel een beetje belachelijk gemaakt en zo iets vergeeft een ware vrouw nooit aan de man die haar dat koopje leverde. U ziet er uit als iemand, die wil proberen te ontsnappen, maar dat mag ik natuurlijk niet toestaan. Zou u niet even uw blanke handjes willen uitsteken ?

Nora Prazak wierp hem een woeste blik toe en het scheen alsof zij zich op hem wilde storten. Maar Raffles was al bij haar. Hij greep haar beide polsen, even klomk een geluid als het spannen van een pistool en toen staarde de jonge vrouw met een verwezen blik op haar geboelde handen.

Raffles liep snel naar het bureau toe,

drukte op het belletje en wachtte. Een ogenblik later kwam het dienstmeisje, met een kleur als vuur, het vertrek binnen.

Zij bleef als verdwaasd staan kijken, toen zij de openstaande brandkast, de doosjes met juwelen en de geboeide kamener zag, maar Raffles beet haar toe:

— Sta niet zo onnozel te kijken. Telefoneer dadelijk om een taxi en laat de chauffeur vóór de deur wachten. Ik moet deze jongedame in verzekerde bewaring brengen.

Terwijl het meisje wegrende, streek Raffles met een maaïend gebaar de doosjes met kostbaarheden, het goudgeld en de bankbiljetten in de kleine koffer, die hij van zijn kamer had meegenomen.

Hij sloot hem en zei tegen zijn gevangene, die met open mond en uiterst verbaasd deze handelwijze had gadegeslagen:

— Haast je een beetje, lief kind. Ik heb niet heel veel tijd. Voorwaarts, mars!

HOOFDSTUK V.

DE TROUWDAG

Het was ongeveer half zes in de middag, toen de deur openging van de bibliotheek in het huis van Raffles, dat hij onder de naam van Lord William Aberdeen in de Cromwell Street bewoonde en de Grote Onbekende binnen kwam.

Hij had zijn vermomming afgelegd, maar het koffertje had hij nog bij zich.

Hij bleef een ogenblik glimlachend op de drempel staan en keek Charles Brand aan, die verdiept was geweest in de lezing van een oud boek, maar nu haastig opsprong en hem tegemoet kwam.

— Al terug ? riep de jongeman uit, terwijl hij Raffles hartelijk de hand schudde. Moet ik daaruit afleiden, dat je al geslaagd bent ?

— Slechts ten dele, Charles, antwoordde Raffles op spijtige toon. Die Sir John Risley is een heel wantrouwend heerschap en ook buitengewoon voor-

zichtig. Hij had mij gezegd, dat de diadeem in de brandkast lag, maar dat was niet zo.

— Hoe weet je dat ? riep Brand verwonderd uit.

— Hoe zou ik het weten ? Natuurlijk door in de kast te kijken.

Hierop vertelde Raffles wat er was gebeurd.

Brand had aandachtig geluisterd en riep nu uit :

— Nu, dat is weer een knap staaltje van je vernuft geweest, Edward. Nu zit zij tenminste veilig achter slot en grendel.

— Wie dacht je ? vroeg Raffles langzaam.

— Wie anders dan Nora Prazak ? riep Brand uit.

— O, die zit niet achter slot en grendel ; die is op vrije voeten, antwoordde

Raffles schouderophalend.

— Wat ? Je hebt haar laten lopen ? riep Brand uit, die zijn oren niet scheen te kunnen geloven.

— Wel ja. Ik geloof absoluut niet, dat zij nu berouw heeft gekregen en haar leven gaat beteren, maar ik vind het toch hard, zo 'n mooie, jonge vrouw voor jaren naar de gevangenis te sturen en bovendien kon ik niet nalaten, een beetje bewondering te hebben voor de manier, waarop zij deze hele zaak op touw had gezet. Wanneer ik eens niet verdacht was geweest op die sigaret en wanneer die truc eens wat minder versleten was geweest, dan zou zij nu met de buit wie weet waar zitten. Uiteindelijk heb ik haar minnaar en dus zijdelings ook haar, nog pas kort geleden, hun buit afhandig gemaakt en die straf vond ik toch eigenlijk gezegd, ruimschoots voldoende.

— Maar wat heb je dan in 's hemelsnaam met haar uitgevoerd ?

— Heel eenvoudig, ik heb de chauffeur van onze taxi, opdracht gegeven te stoppen vóór een schoolgebouw in de Green Street, dat ik toevallig heel goed ken. Ik betaalde de man en voor zij allebei goed en wel begrepen wat ik deed, liep ik het grote gebouw binnen. Ik wachtte nergens, liep door de brede gang, kwam op de binnenplaats, stak die over, verliet haar door een schuttingdeur, kwam in een verlaten zijstraat, bereikte een hoofdweg en zat alweer in een tweede taxi, vóór de chauffeur en mijn gevangene begrepen dat ik hun 'n poets had gebakken.

— En die geboeide vrouw ? Wat zal de chauffeur van haar gedacht hebben ?

— Dat kan ik je moeilijk zeggen. Ik had haar echter de boeien al afgedaan, vóór ik uit de auto stapte.

— Zou ze niet vermoed hebben, dat je heel iemand anders was dan een detektive ?

— Eerst misschien niet, maar toen ik er met de buik vandoor ging en niet terugkwam, zal zij wel begrepen hebben, dat deze handelwijze voor een detektive wel heel vreemd was.

— Waar is het geld ?

— In deze koffer antwoordde Raffles glimlachend, terwijl hij het voorwerp boven zijn hoofd stak.

— Dat is allemaal nu wel heel mooi, Edward, maar met dat al zijn we er helemaal niet zeker van, dat die Stanyon en zijn medeplichtige hun pogingen zullen opgeven om het diamanten diadeem in hun bezit te krijgen. Op die manier kunnen we wel aan de gang blijven.

— Wel, driemaal is scheepsrecht en het is ook echt niet onwaarschijnlijk, dat het edele tweetal zich nog niet verslagen vindt en opnieuw een poging zal wagen. Ik kan alleen nog maar niet goed inzien, hoe zij het nu wel zouden moeten aanleggen om de diadeem in hun bezit te krijgen.

— Wat gebeurt er met Sir John Risley ?

— Wel, die zal naar een andere bediende moeten omzien, of in ieder geval zal hij zich moeten troosten over het verlies van een zo ijverige en gehoorzame slaaf als ik was.

— Maar hij zal onmiddellijk begrijpen, dat je hem bedrogen hebt.

— Daarvoor is inderdaad weinig nodig, antwoordde Raffles ironisch.

Raffles ging de juwelen, het geld en de bankbiljetten voorlopig wegsluiten in zijn kluis en nadat de beide mannen zich voor het diner hadden gekleed, verlieten zij het huis in de Cromwell Street en lieten zich door James Henderson, de reusachtige chauffeur van Raffles, naar het Ritz Hotel rijden.

Zij dineerden daar smakelijk en Raffles was in het beste humeur van de wereld, zó opgewekt, als Charles Brand hem in lange tijd niet gezien had.

Na het diner gingen de beide vrienden een paar bedrijven zien van de Hugenoten, in de Franse Opera en daarna gingen zij naar bed.

De volgende ochtend stonden in de meeste bladen uitvoerige relazen over wat er in het huis van het parlamentslid Sir John Risley, Baronet, was gebeurd. Wanneer men de reporters mocht geloven, dan had het maar wei-

nig gescheeld, of het slachtoffer was 'n beroerte nabij geweest, toen hij tot de ontdekking kwam, op welke slimme manier men hem om de tuin had geleid.

Er heerste dus niet bepaald een opgewekte stemming in het huis van Sir John Risley, waar diezelfde middag luisterrijk het huwelijksfeest van Miss Dorothea zou worden gevierd.

De bedienden kregen de ene uitbrander na de andere. Sir John Risley zelf liep bulderend door het huis, Dorothea had behulde ogen en het huls scheen te krioelen van mannen van Scotland Yard, die een onderzoek kwamen instellen.

Om half elf verscheen de bruidegom. Hij was gekleed in een witzijden gewaad, dat om het middel werd toegesnoerd met een kunstig bewerkte, met gouddraad geborduurde gordel. Aan een roodleren bandelier hing het kostbare kromme zwaard in zijn schede van blauw fluweel, met goud beslagen. De vorst zou dit prachtige gewaad pas op het laatste ogenblik verruilen voor westerse kleding, als hij met zijn jonge vrouw het feest zou verlaten, om de huwelijksreis naar het zonnige Italië te beginnen.

Wat de veel besproken diamanten diadeem betreft, het juweel was inderdaad, zonder dat iemand anders dan Sir John Risley en Dorothea het wisten, in bewaring gegeven bij een bekend juwelier, die de eigenaar was van een safe, die door haar ligging gerust brand- en inbraakvrij mocht worden genoemd.

Nu sierde het kostbare juweel de lokken van het bruidje en de ogen van de eerste gasten hadden er al met bewondering op gerust.

Dorothea zag er inderdaad bekoorlijk uit in haar bruidsjapon van witte zijde en toch lag er een uitdrukking van melancholie en zonderlinge onrust op haar jonge gezicht.

Het was alsof zij nu pas de ernst begreep van de stap, de onherroepelijke stap, die zij straks zou ondernemen.

Naarmate het later werd, kwamen er meer gasten het grote huis aan de Ba-

ton Square binnen en al gauw leken de grote zalen gelijkvloers zelfs niet groot genoeg te zullen zijn, om iedereen te kunnen bergen.

Er waren een paar ministers, er waren verscheidene parlamentsleden, generaals in schitterende uniformen, jonge diplomaten, officieren van leger en vloot in groot tenue en dan de dames in hun schitterende toiletten, die elkaar de loef hadden proberen af te steken bij het vertoon van hun parels, diamanten en andere juwelen.

De tocht zou eerst naar het stadhuis, daarna naar de kerk gaan.

Men zou ongeveer half twee terug zijn, dan zouden de driehonderd gasten aanzitten aan de vorstelijke lunch en om drie uur zou het pas getrouwde paar met stille trom verdwijnen, zich snel verkleden, om met de boot van zes uur nog naar Calais te kunnen oversteken.

Sir John Risley probeerde zijn zenuwen zo goed mogelijk in bedwang te houden, maar het lukte hem maar half.

Hij viel zijn dochter, die toch al in een uiterst prikkelbare stemming scheen te zijn, herhaaldelijk lastig met vermaningen, om toch vooral goed op het kostbare diadeem te passen.

Er waren trouwens niet minder dan tien rechercheurs van Scotland Yard in huis en het zou overdag dus zo goed als onmogelijk zijn, de diadeem te roven, verondersteld natuurlijk, dat bij John Raffles, dit dwaze plan zou zijn opgekomen.

Ook de bruidegom scheen tamelijk somber gestemd te zijn. Het donkere gezicht van de Indiër stond zelfs dreigend en verscheidene dames onder de gasten verklaarden fluisterend, dat zij zich Blauwbaard niet anders konden voorstellen dan met het gezicht van Ramashwara Singh.

Maar zij wisten dan ook absoluut niets af van de verbitterde woordenwisseling, die er tussen schoonvader en schoonzoon had plaats gehad, nog pas een paar minuten, vóór de bijna eindeloze stoet auto's, met de brulloftgasten naar het stadhuis begonnen te rijden.

Andere dames weer waren uiterst zenuwachtig, want het lag hun nog al te vers in het geheugen, hoe Raffles bij een zelfde gelegenheid, het huwelijk van een hele rijke erfdochter met een Indische vorstenzoon, op zeer brutale manier voor een buitengewoon hoog bedrag aan juwelen had weten te stelen.

Toch was het niet goed denkbaar, hoe hij in dit geval zou moeten optreden,

want alle gasten werden heel nauwkeurig in het oog gehouden door de rechercheurs en detektives van Scotland Yard en het scheen dus wel onmogelijk, dat hij hier had kunnen binnendringen.

Maar zelfs al was dat zo, dan nog zou het een grote dwaasheid zijn, wanneer hij had willen proberen, op klare lichte dag de diadeem weg te nemen uit het kapsel van Dorothea Risley.

HOOFDSTUK VI.

DE WEERSPANNIGE BRUID

Het ogenblik brak aan, waarop de bruiloftsgasten en het jonge paar naar het stadhuis zouden rijden. De vader van de bruid had al een paar keer op zijn horloge gekeken en stampte af en toe ongeduldig met de voet op de parketvloer. Zijn toch al niet fleurig humeur werd er niet beter op, want sinds een kwartier ongeveer was Dorothea uit de zaal verdwenen.

Zij had haar plaats naast haar aanstaande echtgenoot verlaten en dat vond Sir John Risley allesbehalve passend. Hij was een man van de oude stempel en bovendien baronet en parlamentslid en hij kon het niet goedkeuren, dat er inbreuk werd gemaakt op de etikette.

Hij sprak een bediende aan, die net voorbijliep en vroeg hem op fluisterende, ongeduldige toon:

— Is mijn dochter misschien in de zaal hiernaast?

— Ik zal eens gaan kijken, Sir John, maar ik geloof het niet, antwoordde de man.

— En waarom geloof je het niet?

— Ik heb miss Dorothea ongeveer tien minuten geleden de trap op zien gaan, Sir John.

— De trap op? Wat moet zij boven uitvoeren? mompelde de baronet half voor zich heen en hij fronste zijn ruige wenkbrauwen.

Hij scheen zich even te bedenken en vervolgde toen op zachte toon tot de

bediende:

— Ga eens kijken of Miss Dorothea op haar kamer is. Zoek haar op. Zeg haar, dat de tijd dringt en dat wij de geestelijke niet kunnen laten wachten.

De bediende verwijderde zich en Sir John Risley draaide zich om en ging met een geforceerde glimlach op zijn gezicht naar zijn aanstaande schoonzoon die met duistere blikken en op elkaar genepen lippen aan zijn gitzwarte, al met grijs doorspikkelde snor stond te trekken.

— Mijn waarde vorst, nog enkele minuten geduld, zei de bruidsvader op joviale toon. Mijn dochter schijnt weer even naar haar kamer te zijn gegaan; natuurlijk deugt er het een of ander niet aan haar toilet. O, die jonge meisjes van tegenwoordig.

— Ik hoop, dat het alleen haar toilet zal blijken, dat niet in orde is, papa, zei de Indiër dof.

— Wat wilt u daarmee zeggen? vroeg Sir John ongerust. U gelooft toch niet dat zij ziek is.

— Uw dochter is volkomen gezond, papa, tenminste lichamelijk. Ik ben echter bang dat er met haar geest iets gebeurd is; ik moet u zeggen, dat zij zich net heel vreemd tegenover mij gedragen heeft.

— Maar in welk opzicht dan toch? antwoordde Sir John verschrinkt.

— Zij verloor de onderworpenheid uit

het oog, die een vrouw aan haar echtgenoot verplicht is, papa, tenminste in mijn land en ik reken er juist op, dat mijn land het hare zal worden. Ik heb vanochtend mijn boy afgeranseld, omdat mijn scheerwater te heet was en dat was mijn goed recht. Men heeft haar dit schijnbaar overgebracht en zij heeft er mij een verwijt van gemaakt.

— Kras, meer dan kras, zei Sir John Risley, ofschoon hij in zijn hart vond, dat het in ieder geval geen Engels gebruik was, om de bedienden af te rossen en nog wel voor zo 'n kleinigheid. Wacht maar, ik zal even naar mijn dochter toegaan.

Hij liep haastig de grote zaal door, meer opgewonden dan hij wilde laten blijken, maar halverwege het grote vertrek kwam de bediende hem tegemoet.

De man scheen aan de grootste gelegenheid ten prooi te zijn en keek zijn meester met een schuwe blik aan.

— En ? vroeg Sir John ongeduldig.

— Sir John, miss Dorothea...

— Maar zeg dan toch iets, man ! Wat is er met haar ? Zij is toch niet ziek geworden ?

— Dat niet, Sir John, de zaak is..., ik durf het werkelijk hier niet zeggen te midden van de gasten. Zij mochten het eens horen.

De baronet keek de man een ogenblik verstomd aan, veegde zich met een vlugge beweging het zweet van het voorhoofd, gaf hem toen een wenk en liep hem voor naar een klein zijvertrek, waar op dat ogenblik niemand was.

— Zeg op nu ! beval hij op ruwe toon, zodra hij met de bediende alleen was. Wat is er met mijn dochter ? Waarom blijft zij zo lang weg ?

— Miss Dorothea... is bezig zich weer te verkleden, Sir John.

— Te verkleden ? Ben je gek geworden ? riep de getergde baronet op hese toon. Waarom ?

— Omdat zij van gedachten veranderd is, Sir John.

— Van gedachten veranderd ?

— Wat betreft het huwelijk met vorst Rameshwara Singh. Zij zegt dat zij zich

bedacht heeft.

Sir John Risley keek de bediende even met een verwilderde blik aan, duwde hem toen opzij, stormde het vertrek uit en rende de trap op.

Zijn corpulentie deed hem hijgen en proesten, maar hij bleef doorhollen, tot hij de deur van het boudoir van zijn dochter bereikt had. Hij draaide de knop van de deur om, zij bleek gesloten te zijn. Hij trommelde met beide vuisten op het paneel en riep op bevelende toon :

— Doe onmiddellijk de deur open, Dorothea, als je niet wilt dat ik het paneel stuk trap. Ben je stapelgek geworden, meisje ?

De oude huishoudster, miss Ann Turner, die al jaren in dienst was van de baronet, daar deze ongeveer tien jaren geleden zijn vrouw had verloren, opende de deur. Zij was doodsbleck, haar ogen waren rood en zij was blijkbaar uiterst nerveus.

Sir John duwde haar tamelijk ruw opzij en stormde op zijn dochter toe, die ook al doodsbleck zag en op dat ogenblik bezig was de sluier los te maken, die aan haar kapsel bevestigd was.

— Wat is dat voor onzin ? viel haar vader met de deur in huis, Wil je mij voor gek laten staan ?

— Ik heb mij alleen maar ter elfder ure bedacht, dat is alles.

— Dat is alles ? herhaalde haar vader schreeuwend en vuurrood van drift. Het stelt ook niets voor, hoor ! Beneden wachten een paar honderd gasten, beneden wacht een Indische vorst, die je tot de eerste vrouw in zijn land maakt en jij stelt je aan als een idiote, jij maakt mij zwaar belachelijk, jij maakt me te schande.

De huishoudster maakte een smekend gebaar en scheen tussenbeide te willen komen, maar de woedende man legde haar het zwijgen op.

— Stil, miss Turner. Ik wil niets horen. Dit is de grootste onzin, die ik nog ooit heb beleefd. Ik dacht dat iets dergelijks alleen maar in ouderwetse stui-verromans voorkwam en dat men ze in

werkelijkheid nooit meemaakt.

— Ik kan niet met de vorst trouwen, vader, zei Dorothea zacht. Hij behandelt zijn bedienden als beesten.

— Dus alleen omdat hij een boy een opstopper heeft verkocht, ben je op dat krankzinnige idee gekomen! riep Sir John woest uit.

— Dit was het niet alleen, vader! Het is alleen maar de druppel geweest, die de beker deed overlopen. En het was ook niet een « opstopper », zoals u het noemt. Hij beval de arme jongen, zich tot het middel uit te kleden en daarna heeft hij hem met een hondenzweep — verstaat u mij goed? — met een hondenzweep afgeranseld tot het bloed over zijn lichaam stroomde.

— Dat zal er wel uitgaan, als je eenmaal met hem getrouwd bent.

— Ik heb nooit van hem gehouden, vader, ik was zo onervaren, ik deed het omdat u er op hebt aangedrongen.

— Onervaren? En wie kan je dan wel de ogen geopend hebben? Vertel eens, meisje, er is toch geen ander? voegde hij er op dreigende toon aan toe.

— Niemand, vader, dat zweer ik u, riep Dorothea uit. Ik heb de laatste nachten niet geslapen, mijn angst voor die man werd steeds groter, ik voelde duidelijk, dat ik ongelukkig zou worden, als ik met hem zou trouwen.

— Dat had je allemaal eerder moeten bedenken! viel haar vader haar ruw in de rede. Je praat als een romantische bakvis, die pas van de kostschool komt. Maar ik ken het leven beter. Al die praatjes over liefde, dat is allemaal onzin. De vorst zal je heel gelukkig maken, daarvan ben ik vast overtuigd. Je zult aan hem wennen, je zult in een weelde leven, waarbij de luxe in mijn huis totaal in het niet zal zinken, hij zal je op de handen dragen. En bedenk nog dit. Wanneer je hier een schandaal verwekt, dan breek je mijn hele toekomst als politicus. Ik kan mijn vooruitzichten op 'n ministerszetel dan wel voorgoed prijsgeven, want iemand die zich belachelijk heeft gemaakt, snijdt zichzelf de weg naar het succes af. Zou je je vader wer-

kelijk door een enkele grill, als politicus onmogelijk willen maken?

Dorothea keek langzaam op, wendde het bleke gezicht naar haar vader en scheen een zware inwendige strijd te voeren, die echter maar kort duurde.

Toen zei zij op zachte, wat hese toon:

— Het is goed. Ik zal doen wat u van mij verlangt. Ik zal trouwen met een man, die ik heb leren haten. Maar de gevolgen zijn voor uw rekening. U hebt uw enig kind willen opofferen aan uw politieke eerbij, dat kan u geen geluk aanbrengen, vader.

— Kom, kom, allemaal overdrijving! riep de baronet uit. Over een half jaar spreken wij elkaar nader. Dan zul je zelf lachen om deze romantische onzin. Je hebt mij waarachtig aan het schrikken gemaakt met je dwaasheid. Zet maar gauw die sluier weer op en haast je wat. Ik blijf hier wachten. Laat haar wat voortmaken, miss Turner. Ik kan mij eigenlijk niet begrijpen, dat u als verstandige vrouw, niet direkt hebt ingegrepen en mijn dochter hebt overtuigd van de dwaasheid.

— Misschien was het niet zo 'n grote dwaasheid, Sir John, zei de oude vrouw op zachte, maar vaste toon. Men zei het al in mijn jeugd: Beter ten halve gekeerd, dan ten hele gedwaald. Ik zou...

— Het doet er niet toe, hoe u over de zaak denkt, miss Turner, viel de baronet haar met harde stem in de rede. Help haar wat voortmaken. De gasten zullen niet begrijpen wat er aan de hand is en de stemming van de bruidegom wordt er ook niet beter op.

— Als hij mij er maar niet voor afranselt, zei Dorothea op bittere toon.

— Zeg niet zulke dwaze dingen; je weet heel goed, dat hij je op de handen zal dragen, riep Sir John schouderophalend.

Hij keek nogmaals op zijn horloge en begon met korte passen het vertrek op en neer te lopen, de handen op de rug gevouwen en nu en dan een schuinse blik op zijn dochter werpend.

Geholpen door miss Turner, bevestigde Dorothea de sluier weer op het hoofd,

zette de diadeem weer op, drukte zich de bruidskrans op de blonde lokken en zei toen, toonloos :

— Ik ben klaar, vader. Ik zal mij niet langer verzetten ; ik ben nu zelf verbaasd over het vleugje wilskracht, dat ik nog bleek te hebben.

— De keus van je vader is de beste, geloof mij, zei de baronet, terwijl hij de arm van zijn dochter nam en met haar het vertrek verliet, terwijl de oude huishoudster hen beiden hoofdschuddend nakeek.

Sir John Risley was intussen met Do-rothea de trap afgegaan en ze stonden weldra in de grote feestzaal.

Er heerste bij dat binnentreden een eigenaardige stilte, want alle aanwezigen schenen vaag te voelen, dat het een of ander niet in de haak was.

Met een automatisch gebaar legde Do-

rothea haar arm in die van de Indiër en de stoet werd gevormd en liep de hal door en vervolgens nam men plaats in de al lang wachtende auto's.

Verreweg de meesten daarvan waren eigen wagens en die van de vorst was zeker wel de mooiste en grootste van allen. Het was een grote Rolls Royce voor negen personen. Het was een donkerblauw gelakte wagen en de ruiten spiegelden als kristal, terwijl het nikkelwerk als platina blonk. De Indische bediende stond al bij het geopende portier en de chauffeur, een Londenaar, in een olijfgroene uniform, zat onbeweeglijk en stijf rechtop achter zijn stuur.

Het bruidspaar stapte in en voor iedere onbevooroordeelde moest het wel lijken, alsof de Indiër het jonge meisje meesleepte, zoals een tijger zijn buit meevoert de wildernis in.

HOOFDSTUK VII.

EEN ONVERWACHTE AFLOOP

De weg van het huis van Sir John Risley naar de Guild Hall, het stadhuis van de City van Londen is ongeveer een half uur, maar men rekende er op, dat de stoet er niet langer dan een kwartier over zou doen.

De bruidegom scheen wel buitengewoon grote haast te hebben, want de chauffeur reed verbazend snel, zó snel, dat de daarop volgende auto's moeite hadden bij te blijven.

Maar de verbazing van de chauffeur van de tweede auto, die waarin namelijk Sir John Risley, een oom van het bruidje, een zuster van de bruidegom en nog een ander familielid zaten, werd nog groter, toen hij halverwege de afstand

bemerkte, dat de chauffeur van de donkerblauwe wagen een straat insloeg, die men rechts had moeten laten liggen en die misschien wie weet, waarheen liep, maar beslist niet naar het stadhuis.

Vol verbazing remde de man iets af, en juist op dat ogenblik sprongen de verkeerslichten op rood en de hele stoet moest stoppen.

Maar de chauffeur van de bruidsauto scheen van dit alles niets te merken, want hij reed door met een vaart, die voor Londen inderdaad levensgevaarlijk mocht heten : ongeveer 80 mijl per uur.

Sir John Risley was opgestaan, om beter door de voorruit te kunnen kijken en plotseling opende hij het portier,

hoog zich naar buiten en riep woedend naar de chauffeur :

— Waarom rijdt je niet door, Harry ? Waarop wacht je eigenlijk ?

— Verkeerslichten, Sir John, antwoordde de chauffeur lakoniek.

— Maar waar is de auto van mijn schoonzoon ?

— Een zijstraat ingereden, Sir John. Hij is al verdwenen ; ik kan hem nergens meer zien.

— Een zijstraat ? herhaalde de bruidsvader mompelend. Wat is dat nu voor dwaasheid ? Waarom rijdt die chauffeur zo om ? Nu, enfin, rijd dan ook maar die zijstraat in, zij zullen natuurlijk wel op ons wachten.

Maar toen de verkeerslichten eindelijk weer groen werden, was er van de donkerblauwe Rolls niets meer te bespeuren.

Wel gebeurde er iets anders, wat Sir John Risley sterk verbaasde en niet weinig ongerust maakte. Want zijn auto was de zijstraat nauwelijks een vijftigtal meter ingereden, of weer stopte de chauffeur en achter hem moesten alle andere wagens stilstaan.

Opnieuw stak Sir John zijn hoofd naar buiten en brulde tot de chauffeur :

— Wat is er nu weer, Harry ? Waarom stop je ?

— Achterband lek, Sir John, antwoordde de lakonieke chauffeur.

Hij was al uitgestapt, liep achter de wagen om en zelfs zijn uitgestreken gezicht vertoonde een uitdrukking van verwondering, toen hij voor het open portier kwam staan en zei :

— Ik begrijp het niet, Sir John, de band moet stukgesneden zijn. Met een mes of zo. Ik heb er vanochtend net een splinternieuwe omgelegd.

— Je hebt toch een reservewiel bij je ?

— Nee, Sir John, u hebt zelf gezegd, dat ik dat bij deze gelegenheid weg moest laten, omdat het niet mooi staat !

— Dan zullen wij in 's hemelsnaam ieder voor zich een plaatsje in een van de andere auto's moeten zien te krijgen. Rijd jij maar naar huis, Harry, als het

tenminste gaat op drie banden.

— De velg zal er niet beter op worden, Sir John ! Ik zal onderweg een andere band zien op te scharrelen.

De vier inzittenden stapten dus over. Dit alles hield de stoet bijna volle tien minuten op. Langs een omweg bereikte men tenslotte het stadhuis.

En daar maakte Sir John Risley in volle ernst aanstalten om van woede te stikken, toen men hem vertelde, dat bruid en bruidegom nog niet waren aangekomen...

Terwijl dit alles gebeurde, racede de auto, waarin het bruidspaar zat, met 'n enorme snelheid door de straten van Londen.

De chauffeur scheen zich al heel weinig aan te trekken van de plaatselijke politievoorschriften, want hij dreef de snelheid van de wagen hoe langer hoe hoger op.

En dat was hoe langer hoe gemakkelijker, want hij verliet de City en reed spoedig al in een gedeelte van de wereldstad, waar de wegen heel breed en tamelijk verlaten zijn en de verkeerslichten, die zo vaak de oorzaak zijn van aanzienlijke vertragingen, ontbreken.

De auto kon hier zonder enig bezwaar 100 kilometer per uur lopen en dat deed hij dan ook.

Dorothea, die volkomen apathisch scheen te zijn, merkte niets van dit alles, maar haar bruidegom zag het des te beter.

Weliswaar kende hij de weg in Londen nog lang niet goed, maar toch wist hij wel, dat men nu zeker niet in de richting van het stadhuis reed.

Hij had het raampje van het portier al eens geopend en zijn bediende in zijn eigen taal enige woorden toegeroepen, maar de man scheen hem niet te verstaan door het geraas van de wielen op het plaveisel, tenminste hij bleef onbeweeglijk zitten, met de armen over de borst gekruist en het gebruiende gezicht recht vooruit kijkend.

En intussen werd de snelheid van de auto hoe langer hoe groter. Kwartier na kwartier verstreek, en toch had men nu

al lang aan het stadhuis moeten zijn.

Men reed al op een van de buitenwegen van Londen en de auto had een vaart van 130 kilometer per uur, toen Dorothea eindelijk uit haar half bewusteloze toestand ontwaakte, naar buiten keek en uitriep :

— Mijn hemel, waar rijden wij heen ?

— Ik wou, dat ik het wist, antwoordde Rameshwara Singh woest. Mijn chauffeur moet gek geworden zijn. Weet jij waar wij hier zijn ?

— Het lijkt wel wat op de weg naar Hendon. Het kan ook wel de grote weg naar Dover zijn. In ieder geval zijn wij hier ver buiten Londen. Kijk maar, de huizen zijn ver uit elkaar gebouwd ! Wat betekent dit toch ? Laat de chauffeur dan toch stoppen en vraag hem wat hij doet.

Nog een kwartier bleef de auto zo voortrazen en toen zwenkte hij plotseling een brede zijweg in, die vijf minuten rijden verder in een dicht bos verdween.

En hier remde de wagen eindelijk iets af en stopte.

De Indische bediende stapte op de treeplank en het volgende ogenblik verscheen zijn grijnzend gezicht voor het portierraampje en in zijn rechterhand glinsterde de loop van een grote revolver.

— Geen vin verroeren of ik schiet, klonk het in het zuiverste Engels, dat men zich kan voorstellen.

Het jonge meisje had zich met een gil achterover in de kussens laten vallen, zo sterk had dit plotselinge voorval haar verrast.

De auto stond stil, de chauffeur stapte ook uit en opende het portier aan de kant van het bruidje, terwijl hij haar met een hoffelijk gebaar de hand toestak, om haar bij het uitstappen behulpzaam te zijn.

Men stond hier op een volkomen verlaten plek en de bruidegom zag direkt in, dat tegenstand hem absoluut niet zou baten. Wat kon hij met zijn kromme sabel dan ook uitrusten tegen twee met revolvers gewapende mannen ?

Daar Dorothea scheen te aarzelen, zei de chauffeur hoffelijk :

— U kunt mij gerust de hand geven, miss Dorothea, u hebt niet met een geweldenaar te doen ? Mag ik u verzoeken mij uw diadeem te geven ?

Doodsbleek en met trillende handen maakte Dorothea het sieraad los en gaf het aan de rover, want nu werd natuurlijk alles duidelijk.

De zogenaamde chauffeur liet het kostbare voorwerp dadelijk in zijn zak verdwijnen en wendde zich toen glimlachend tot Rameshwara Singh, die vernederd en woest stond te kijken, met de woorden :

— Die prachtige diamant aan de voorkant van uw tulband, monsieur. Haast u een beetje, de haan van mijn revolver zit buitengewoon los. Geef hem maar aan mijn vriend, die staat dichterbij u. Zo is het goed. Nu dat diamanten halssieraad, nu die overdadig grote diamanten ringen en nu nog die drie smaragden, die uw statiekleed sluiten, ik dank u. U ziet dat het vlugger is gegaan dan u dacht. En nu zult u wel nieuwsgierig zijn om te weten wie u dit koopje geleverd heeft ? Begrijpt u het nog niet ? Moet ik u dan werkelijk nog zeggen, dat u met John Raffles kennis gemaakt hebt ?

— Wat hebt u met mijn chauffeur uitgevoerd, schurk ?

— Niet zulke grote woorden, monsieur ! zei Raffles koeltjes. Ik ben geen schurk, dat weet ik voor mezelf en dat weet iedereen, die mij goed kent. Maak u over het lot van uw chauffeur niet ongerust ; de man zit veilig en wel in de kelder van een van mijn huizen, en ik verzeker u dat ik hem met een goede beloning zal vrijlaten, als dit zaakje is afgehandeld. En nu kunt u beiden weer instappen en verder rijden naar het stadhuis en het geluk, weliswaar zonder uw kostbare sieraden, maar daarentegen met een hart vol liefde, dat uiteindelijk veel meer waard is dan alle schatten der aarde.

Hij hield het portier al met een hoffelijke beweging voor het jonge meisje

open, toen er plotseling iets heel onverwachts gebeurde.

Want het bruidje greep hem bij de arm en riep, terwijl de tranen haar overvloedig over de wangen stroomden :

— Ik wil niet met hem terug, mijnheer Raffles. Ik wil niet met die man trouwen. Nee, geloof toch niet dat ik gek ben. Ik meen het in ernst. Ik heb veel van u gehoord, u helpt altijd iedereen, die in moeilijkheden zit, nietwaar ? Nu, ik roep uw hulp in.

— Nu, wij kunnen hier niet al te lang blijven praten. Wanneer die heer u niet aanstaat, dan trouwt u gewoon niet met hem.

— Maar mijn vader zal mij er toe dwingen !

— Bent u meerderjarig ?

— Over een maand pas.

— Vertrouwt u mij ?

— Volkomen !

— Wel, monsieur Rameshwara Singh, wat zegt u daarvan ? vroeg Raffles, terwijl hij de Indiër spottend vragend aankeek.

— Ik zeg, dat ik haar zal dwingen, al is het tegen haar zin, met mij te trouwen, riep de Indiër, ziedend van woede, terwijl zijn zwarte ogen van wraakzucht fonkelden.

— Niets dan grootspraak, geachte heer, antwoordde Raffles schouderophalend. U zult haar niet kunnen dwingen ; ik zal het u beletten.

— Hoe ? U durft het aan, de plannen te dwarsbomen van een Indisch vorst ?

— O, dat is niet zo 'n groot waagstuk voor iemand, die mijn naam draagt, zei Raffles minachtend. Ik hoop toch niet, dat u zo dwaas zult zijn te denken, dat ik ook maar een greintje ontzag voor u heb, omdat u miljoenen bezit en omdat men in uw vorstendom bang voor u is en u naar de ogen kijkt, voor u kruipt misschien wel haat ? Als u dat soms mocht denken, dan vergist u zich deernlijik. Ik bekommer mij absoluut niet om u, ik trek mij alleen het lot aan van de verdrukten. Ik vind, dat deze jongedame in die omstandigheden verkeert. U bent althans schrander genoeg om nu

zelf uw gevolgtrekkingen te kunnen maken.

— Ik lach om die bedreigingen, riep de Indiër hees.

— Maar ik denk er niet aan u te bedreigen, antwoordde Raffles kalm. Dat ligt beslist niet in mijn natuur. Ik zal het u gewoon onmogelijk maken met deze jongedame te trouwen. Over een maand is zij meerderjarig en kan zij doen wat zij zelf wil.

Hij wendde zich tot het meisje en zei zacht :

— Ga gerust naar het huis van uw vader terug, Miss Dorothea, ik verzeker u, dat deze heer u niet tegen uw eigen zin zal kunnen trouwen. Hij zal binnen enkele uren duizenden mijlen hier vandaan zijn en ik houd hem zolang vast, tot hij mij de schriftelijke verklaring geeft dat hij afstand van u doet. En wees nu zo goed in te stappen ; u zult naast mij zitten en mijn vriend houdt de man gezelschap, die bijna uw echtgenoot zou zijn geworden. Ik ben werkelijk blij, dat ik deze dienst heb kunnen bewijzen.

Hij hielp het meisje instappen en Henderson, die zo voortreffelijk de rol van de Indische bediende had gespeeld, ging naast de Indiër zitten.

Raffles reed nog ongeveer een halve kilometer verder en daar stond de wagen opnieuw stil voor een afgelegen landhuisje, waar Henderson met de vorst heen liep, die zich in het onvermijdelijke scheen te schikken.

Raffles echter bracht zo snel mogelijk het meisje met de auto terug naar de grens van Londen, waar hij haar in een taxi liet overstappen en nam daar afscheid van haar met de verzekering, dat zij zich volkomen vrij kon voelen.

Daarna reed hij weer terug en laat in de avond werd de vorst, nu in een eenvoudig westers costuum, overgebracht naar de plek, waar de « Duivel der Lucht », het wonderlijke vliegtuig van Raffles, onder de bewaking van de inmiddels gewaarschuwde Charles Brand, wachtte.

Hij bleef daar een week alleen en

toen Raffles en zijn beide metgezellen terugkeerden, tekende hij, zonder de minste aarzeling, het stuk, waarin hij voor altijd afstand deed van de hand van Dorothea Risley.

Zes uren later werd Rameshwara

Singh afgezet op een klein, volkomen onbewoond eiland in de Stille Zuidzee, ver buiten iedere scheepvaartroute. Een kleine voorraad levensmiddelen werd in een kistje achtergelaten.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Misdadige Jeugd

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt Macdonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekeurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266